

ІНТЕРАКТИВНІ МЕТОДИ НАВЧАННЯ У НАБУТТІ ПРАКТИЧНИХ НАВИЧОК З ТЕРАПЕВТИЧНОЇ СТОМАТОЛОГІЇ

Павленко С.А., Браїлко Н.М., Назаренко З.Ю.

ПОЛТАВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ МЕДИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

Кафедра пропедевтики терапевтичної стоматології

АКТУАЛЬНІСТЬ

Значення педагогічних технологій викладання дисципліни у медичному ВНЗ на додипломному етапі підготовки майбутніх фахівців галузі охорони здоров'я, досить актуальне з точки зору формування комунікативних навичок майбутнього лікаря, як частини загальнокультурних компетентностей спеціаліста, в рамках основних освітніх програм медичного вузу.

Основні моделі інтерактивного навчання у вищій школі

1. Пасивна модель навчання.

Студент виступає у ролі "об'єкта" навчання, він має засвоїти і відтворити матеріал, переданий йому викладачем чи текстом підручника. На таких заняттях студенти, як правило, лише слухають та дивляться, не спілкуються між собою та не виконують якихось творчих завдань.

2. Активна модель навчання.

Ця модель передбачає застосування методів, які стимулюють пізнавальну активність та самостійність студента. Тут студент виступає "суб'єктом" навчання, виконує творчі завдання, входить у діалог із викладачем, демонструє практичні навички.

Основними методами такого заняття є:

- самостійна робота;
- проблемні та творчі завдання для студентів;
- питання від студента до викладача та навпаки.

Основні методи активної моделі навчання

- самотійна робота здобувача освіти;
- проблемні та творчі завдання для студентів;
- питання від здобувача освіти до викладача та навпаки.

Найефективніше засвоєння інформації здобувачем освіти в контексті активної моделі навчання відбувається під час безпосередньої взаємодії викладача та студентів – так зване інтерактивне навчання.

При цьому передбачається використання наступних інтерактивних методів навчання: ігор, дискусій, тренінгів, методу case-study, методу проєктів., що дозволяє активно відтворювати раніше отримані теоретичні знання у нових, наближених до реальної професійної діяльності, умов. Перевагами такого способу навчання полягають в груповій діяльності і водночас в розвитку самостійного мислення у пошуку варіантів вирішення поставленого навчального завдання.

Функції викладача в даному випадку зводяться до консультування з найскладніших аспектів теми, до створення комфортної психологічної атмосфери занять, за якої виключається домінування будь-якого учасника навчального процесу чи будь-якої ідеї до заохочення студентської ініціативи

Таким чином, вміння вести діалог із пацієнтом, сприймати його як партнера, який розділяє разом із лікарем відповідальність за своє здоров'я, вміння переконувати пацієнта, працювати з його запереченнями, неконструктивними емоціями (страху, агресії, тривожності) та конфліктним станом, вміння працювати в команді при наданні допомоги у невідкладних станах, конструктивне ділове спілкування з колегами, молодшим, середнім медичним персоналом, лікарями, адміністрацією – частина комунікативної компетентності в галузі командної взаємодії.

Отже, комунікативна компетентність лікаря – це певний набір вербальних та невербальних способів конструктивного спілкування лікаря з пацієнтом та/або його родичем, колегами у конкретній клінічній ситуації.

Комунікативні навички є невід'ємною частиною загальнокультурних компетенцій сучасної освіченої людини.

ДЯКУЮ ЗА УВАГУ

